

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Josefa Baxy v právní věci **žalobce: N. N. Ch.**, zastoupeného Mgr. Zdeňkem Honzíkem, advokátem se sídlem Plynární ul. č. 6, 301 00 Plzeň, proti **žalovanému Ministerstvu vnitra** se sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí ze dne 16. 5. 2003, č. j. OAM-2272/VL-10-P17-2002, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 4. 5. 2004, č. j. 46 Az 769/2003-20,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **se nepřiznává právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 16. 5. 2003 neudělil žalovaný žalobci azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu; zároveň vyslovil, že se na žalobce nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu.

Žalobu proti tomuto rozhodnutí zamítl Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 4. 5. 2004. V řízení před správním orgánem neshledal soud žádné vady; přisvědčil přitom žalovanému i v posouzení důvodu, pro nějž žalobci nebyl udělen azyl.

Kasační stížnost proti rozsudku krajského soudu založil žalobce (stěžovatel) na ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Žalovanému vytkl, že nevyvinul jakékoliv úsilí ke zjištění stěžovatelem tvrzených skutečností a nepožádal jej, aby svá tvrzení upřesnil; rozhodoval tedy na základě

nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Žalovaný dospěl k závěru, že stěžovatele vedla k odchodu z vlasti politická a hospodářská situace ve Vietnamu; nehodnotil však důsledky této situace, která ústí v pronásledování odpůrců státu.

Spis žalovaného je mimo to neúplný, neboť zpráva Ministerstva zahraničí USA není ve spisu obsažena ve své úplnosti, a nelze z ní proto vycházet. Tato zpráva je navíc pohledem zcela odlišné kultury na životní úroveň ve Vietnamu a není objektivní. Je zvláště nevěrohodná co do hodnocení, jak jsou ve Vietnamu dodržována lidská práva: je totiž obecně známo, že samy Spojené státy americké pohrdají dodržováním mezinárodního práva v řadě oblastí. Kromě toho poukázal stěžovatel na to, že obdobné zprávy Ministerstva zahraničí USA hodnotí velmi kriticky přístup České republiky k ochraně práv romské menšiny; přesto je však ČR považována za demokratický stát dodržující lidská práva.

Stěžovatel proto navrhl, aby byl rozsudek krajského soudu zrušen a věc mu vrácena k dalšímu řízení. Požádal též o to, aby jeho kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek; tato žádost se však – s ohledem na zamítnutí kasační stížnosti – stala bezpředmětnou.

Kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud nepřihlížel k tvrzení o tom, že situace ve Vietnamu vede k pronásledování odpůrců režimu; stěžovatel je totiž uplatnil až poté, co krajský soud vydal napadené rozhodnutí, tedy poprvé až v kasační stížnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Stejně tak posuzoval Nejvyšší správní soud tvrzení o neúplnosti zprávy Ministerstva zahraničí USA i o její nehodnověrnosti a také srovnání této zprávy se zprávami téhož orgánu týkajícími se České republiky: rovněž tato tvrzení jsou novými skutečnostmi ve smyslu uvedeného ustanovení.

K přezkumu tedy zůstává obecná námitka směřující proti tomu, že žalovaný nezjistil v úplnosti skutkový stav věci; tato námitka však neobstojí, jak správně konstatoval již krajský soud. Žalovaný v řízení vycházel jednak ze žalobcovy žádosti o udělení azylu, jednak z pohovoru provedeného se stěžovatelem podle § 23 zákona o azylu; situaci ve Vietnamu hodnotil také na základě Zprávy Ministerstva zahraničí USA za rok 2001 o dodržování lidských práv ve Vietnamu, která je založena ve spisu. Žalovaný při zjišťování skutkového stavu věci postupoval řádně a nepochybil: v řízeném pohovoru vedl stěžovatele k vyličení jeho osobní situace a života ve vlasti a umožnil mu i samostatně se vyjádřit pro případ, že některé důležité okolnosti zůstaly během pohovoru neobjasněny. Stěžovatel však dodal pouze tolik, že by si přál zde zůstat, vydělávat, a pomoci tak své rodině ve Vietnamu; nezmínil se o tom, že by ve své vlasti byl pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod nebo že by pociťoval důvodnou obavu z pronásledování pro svou příslušnost k sociální skupině, případně pro jinou sociální charakteristiku. Ze zprávy Ministerstva zahraničí USA nepochybně plyne, že ve Vietnamu dochází v některých oblastech k porušování lidských práv; obecná skutečnost porušování lidských práv ovšem nezakládá důvod pro udělení azylu každému žadateli pocházejícímu z takové země, neboť skutečnosti vedoucí k udělení azylu se zkoumají u každého žadatele zvlášť, ve vztahu k jeho jedinečné životní situaci. Správní orgán proto od stěžovatele zjišťoval, jaké důvody vedly jej osobně k podání žádosti o udělení azylu, zda by se něčeho obával po návratu do vlasti a co by mu tam hrozilo; ani podrobným dotazováním však u stěžovatele nezjistil nic, co by svědčilo o existenci některého z důvodů pro udělení azylu. V žalobě učiněná zmínka o tom, že se stěžovatel obává pronásledování ze strany mafie, působí účelově, neboť ve správním řízení stěžovatel takovou obavu ani nenaznačil. Lze tak uzavřít, že skutkový stav věci byl ve správním řízení zjištěn řádným postupem a ve své úplnosti, a soud nemá žalovanému po této stránce co vytknout.

Jelikož stěžovatel se svými kasačními námitkami neuspěl a v řízení nevyšly najevo vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.), Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce (stěžovatel) nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladu řízení příslušelo, náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. dubna 2005

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu